

บทที่ 7

ด้วยข้อความจากในมลายาและหมู่ภาษาอินโด네เซีย

ด้วยเข้ามีบทบาทในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในคริสตวรรษที่ 16 เมื่อพิลิปที่ 2 แห่งสเปนได้ประกาศรวมดินแดนโปรตุเกส และดินแดนตอนล่างของขอสันดาเข้ากับสเปน เมื่อขอสันดาตอนเหนือเกิดกบฏในปี ค.ศ. 1580 พระองค์ก็ได้ประกาศปิดเมืองท่าสิบอน เป็นการปิดศูนย์กลางการค้า ของสินค้าจากตะวันออก และทำให้กรุงอัมสเตอร์ดัมของ ขอสันดาได้กลายเป็นศูนย์กลางของสินค้าจากตะวันออกแทนที่

พากัดชนนี้ได้เดินทางออกสำรวจเส้นทางค้าขายระหว่างญี่ปุ่น กับตะวันออกไกล โดยอาศัยโปรตุเกส โดยมีนักเดินเรือชาวดัชชบงคนเคยเข้ามาสำรวจเดินเรือกับโปรตุเกส ด้วยพยายามเข้ามาแข่งขันกับโปรตุเกสบ้าง แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะกำลังทักษะเรือของโปรตุเกส มีประสิทธิภาพดีกว่า เพราะฉะนั้นมีพระเจ้าพิลิปที่ 2 ประกาศปิดเมืองท่าสิบอน ของโปรตุเกส ทำให้อิทธิพลทางการค้าของโปรตุเกสในภูมิภาคแอบนีลันดุลัง ดัชจิง เริ่มเดินทางมาด้วยจุดประสงค์ทางด้านการค้า เครื่องเงิน และหาตลาดสินค้าในเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ สำหรับดัชจัง มีความเห็นว่า ทุกๆ ตารางนิวของดินแดนในเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้นั้นจะทำให้ดัชสร้างอิทธิพลขึ้นมาได้จะทำให้ดัช มีอำนาจเหนือสเปน ทั้งทางด้านการค้าและการเมือง และสร้างประเทศของตนให้เป็นประเทศอากรชาติที่เป็น ปีกแผ่นในยุโรป ดังนั้นจึงพยายามเข้าควบคุมหมู่ภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และ อาณาจักรของโปรตุเกส

ด้วยได้เข้ามาตั้งสถานีการค้าแห่งแรกในหมู่ภาษาอินโดเนเซีย ที่บันกัม (Bantam) ในเกาะชวา ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1596 ด้วยได้รับการห้อนรับอย่างดีจากผู้ปกครอง ผู้นำเมือง และพ่อค้าโปรตุเกส ที่อยู่มาตั้งแต่ก่อน จากบันกัมนี้ ด้วยได้ทำการค้ากับจาร์กตา (Jacatra) เกาะมาตุรา และนาหลี เพื่อนำสินค้าเครื่องเงินไปขายในยุโรป ทำให้ดัชประสบ ผลสำเร็จในการค้ากับหมู่ภาษาเครื่องเงิน

ดังนั้นจึงมีการจัดตั้งสมาคมพ่อค้าชาวต่างประเทศ สนับสนุนให้มีการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว
และอินโด네เซียโดยรวมหันจากพ่อค้าชาวต่างประเทศ ทำให้ดัชต์เริ่มน้ายอยอิทธิพลในหมู่เกาะเครื่องเทศ
เพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ต่อใน ปี ค.ศ. 1600 ไปท่าสัญญาเป็นพันธมิตรกับสุลต่านอัมโบโนนา
(Amboyna) และ บันดา (Banda) ยอมให้ดัชต์ผูกขาดการค้าสูกจันท์เทศ และเปลี่ยนกับ
การให้ดัชต์คุมครองทางทหารในปี ค.ศ. 1602 การที่ดัชต์เข้าไปเป็นพันธมิตรกับรัฐสุลตันฯ
ในหมู่เกาะเครื่องเทศ ทำให้การค้าของดัชต์ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว และในปีเดียวกันนี้เอง
ดัชต์สามารถขึ้นไปฟื้นฟูโปรตุเกสออกไปจากบันทัมได้

การจัดตั้งบริษัทอันเดียดะวันออกรของออสเตรีย

คือ (East India Company) (Verrenging Ostindische Compagnie) ตั้งขึ้นในปี
ค.ศ. 1602 โดยสามารถก้าวไปร่ำมหากาลให้กับบริษัท ทำให้บันทัม กลายเป็นศูนย์
กลางการค้าที่กว้างขวางจากเมอร์เซีย อินเดีย มาซัง มะละกา จีน และ ญี่ปุ่น ดังนั้น
ดัชต์ จึงดำเนินการขยายอิทธิพลไปยังหมู่เกาะเครื่องเทศ เนื่องจากดัชต์ให้ราคาน้ำตกกว่า
โปรตุเกส ซึ่ง เครื่องเทศได้เติบโต ในปี ค.ศ. 1605 ดัชต์สามารถขึ้นไปฟื้นฟูโปรตุเกสออก
จากบันทัม แล้ว เดอร์เคน (ซึ่งมีกานพสูมาก) ได้สำเร็จ

ญี่ปุ่นของตั้งตนออกจากโปรตุเกสแล้ว ดัชต์ ยังต้องแข่งขันกับอังกฤษ ซึ่งเข้ามา¹
เป็นมิตรกับสุลต่าน อัชเชห์ (Acheh) อัชเชห์ นั้นเคยเป็นมิตรกับดัชต์ ในการช่วยกันขับไล่
โปรตุเกส โดยอัชเชห์ หวังว่าตนจะได้ครอบครองมะละกาแต่ปรากฏว่า ดัชต์ครอบครอง
มะละกาเสียเอง จึงทำให้อัชเชห์ ยกทัพไปตีมะละกาบ่อย ๆ อังกฤษยังไปตั้งสถานการค้าที่
บันทัม นำร่องสาร์และ อัมโบโนนา อังกฤษได้พยายามซักซ่อนให้สุลต่านในหมู่เกาะเครื่อง
เทศ มาค้าขายกับบริษัทอันเดียดะวันออกรของอังกฤษ อย่างไรก็ตามกองทัพเรือของ
V.O.C. ก็สามารถบังคับให้อังกฤษถอนตัวไปจากหมู่เกาะเครื่องเทศได้ ในปี ค.ศ. 1628
และยึดมะละกาจากโปรตุเกสในปี ค.ศ. 1641

ในระยะเริ่มแรกนี้จะเห็นได้ว่าดัชต์สนใจเฉพาะเรื่องการค้า ไม่มีจุดประสงค์
ที่จะเข้าครอบครองดินแดน จนปลายคริสต์วรรษที่ 18 การที่ดัชต์พยายามใช้นโยบายผูกขาด
การค้า เช่น ควบคุมการค้าข้าวในชวา แท่นจันท์จากคิมเบอร์ กานพสู และจันท์เทศใน
หมู่เกาะเครื่องเทศ พริกไทยจากบอร์เนีย และสุมาตรา การค้าอ่อนเชยจากสิงคโปร์ และ

ทองแดงจากญี่ปุ่น ทำให้ดัชมีอำนาจและอิทธิพลมากขึ้น แต่ทำให้คนพื้นเมืองสักตลอดค้าขายกับโปรตุเกส สเปน อังกฤษ และฟรنسห้ามห้าม ก็เกิดจารัสสัคคอย ปัลลันสินศักดิ์ของดัช ดัชจึงใช้ชนไนบายครอบครองดินแดน โดยเข้ายุ่งเกี่ยวกับการเมืองของดินแดนเหล่านี้ เพื่อรักษาผลประโยชน์ทางการค้าของดัชเอง เช่น ในปี ค.ศ. 1074 มาธาราเป็นกบฏต่อหัวหน้า มาธารัม (MATARAM) ซึ่งเป็นอาณาจักรใหญ่ที่มีอำนาจทางการเมืองและการค้า รุ่งเรืองขึ้นในปลายศตวรรษที่ 16 ขยายอำนาจไปครอบครองรัฐไกส์เคียง การกบฏสำานมาธารัมขยายไปถึงภาคกลาง และภาคตะวันออกของเกาะชวา มาธารัมขอร้องให้ดัชเข้าไปช่วย ดัชได้โอกาสเข้าไปปราบพวงกบฎอย่างราบคาบ และได้รับสิ่งตอบแทนให้มีอำนาจในภาคตะวันออกและตอนใต้ของเกาะชวาเกือบทั้งหมด และปี 1705 ดัช ก็ได้มีอำนาจทางการค้า ตลอดอาณาจักรมามาธารัม

เหตุการณ์ที่ดัชเข้าแทรกแซงทางการเมืองอิกอันหนึ่งก็คือ เกิดการเยี่ยงชิงราชสมบัติในบันทั� ดัชเข้าแทรกแซง ทำให้ดัชเข้าไปมีอำนาจในบันทั� และขับไล่พ่อค้าอังกฤษที่ค้าขายอยู่ที่บันทัมไปอยู่ Jakarta ซึ่ง ดัชเปลี่ยนชื่อเป็น Batavia

ผลจากการที่ดัชเข้าแทรกแซงทางการเมืองในหมู่เกาะอินโดนีเซีย ทำให้ดัชได้ครอบครองดินแดนต่าง ๆ จนเกือบหมดในปลายศตวรรษที่ 17 ดัชก็มีอิทธิพลอย่างเต็มที่ในหมู่เกาะเครื่องเทศ

การปักกรองของดัชและกางเข้าทางเพรษุกิจในอินโดนีเซีย

การที่บริษัทอินเดียตะวันออกของออสเตรเลีย อียิอิทธิพลครอบครองดินแดนมากขึ้นทำให้เกิดกรณีพิพาทกับคนพื้นเมืองทำให้ดัชห้องเสียเวลา และเงินทองในการปราบปรามเป็นจำนวนมาก ขณะเดียวกันความสำคัญของสินค้าเครื่องเทศก็ลดน้อยลงไป ทำให้ดัชเริ่มประสบกับภาวะขาดทุน ตั้งแต่ ค.ศ. 1750² รายจ่ายสูงกว่ารายได้มาก many ทำให้บริษัทอินเดียตะวันออกของออสเตรเลียต้องเลิกกิจการ ในปี ค.ศ. 1799 รัฐบาลออสเตรเลียได้ประกาศเข้าครอบครองดินแดนที่อยู่ภายใต้การปักกรองทั้งหมดของบริษัทรับภาระในการตัดสินของบริษัทโดยตรงตั้งให้ H.W. Daendals เป็นข้าหลวงใหญ่ทำการปักกรองอาณาจักรของออสเตรเลีย คายเคนเดล พยายามที่จะปฏิรูปการปักกรองที่ช้าและปราบปรามคอร์ปชัน แต่คายเคนเดล เป้ามาปักกรองไม่นาน ก็เกิดสิ่งความไม่สงบใน

ยุโรป ใน ค.ศ. 1780 ทำให้ตัวอังกฤษยกให้อิทธิพลของฝรั่งเศส อังกฤษจึงเข้ามีดินแดนที่อินโดเนเซียของชօสันดา รวมทั้งมาเลเซีย เพื่อตัดกำลังของฝรั่งเศส เพราะในภูมิภาคแทนที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ใน ปี ค.ศ. 1811 หมู่เกาะอินโดนีเซียตกเป็นของอังกฤษภายใต้การคุ้มครอง Sir Thomas Stamford Raffles จนถึงปี ค.ศ. 1816 อังกฤษจึงคืนหมู่เกาะอินโดนีเซียให้กับชօสันดาและในปี ค.ศ. 1824 ตัวเองอังกฤษ ก็ตกลงทำสัญญาตอนcolon (Treaty of London) ยอมรับเขตอิทธิพลซึ่งกันและกัน คือ ทั้งอังกฤษ และชօสันดาจะไม่รุกล้ำเขตการค้าระหว่างกัน คือ อังกฤษจะยอมรับว่าหมู่เกาะอินโดนีเซียทั้งหมดเป็นของชօสันดา และ ชօสันดา ก็ยอมรับว่าปีนัง มนตรีเวย์ (Wellesley) สิงคโปร์ และมะละกาเป็นของอังกฤษ สำหรับมะละกาเนี้ย ตัวยกให้อังกฤษ โดยแลกเปลี่ยนกับเมืองท่าเบนคูเลน (Bencoolen) ในเกาะสุมาตรา

หลังจากที่ตัวเองและอังกฤษได้ทำสัญญาตกลงกันในปี ค.ศ. 1824 ตัวก็ได้ให้ความสนใจในการพัฒนา ผลประโยชน์ของตนในชื่ออย่างเดิมที่ เนื่องจากสิงคโปร์ซึ่งเป็นเมืองท่าเสรีได้ตัดการเข้าร่วมการค้าของตัวในกลุ่มชาวอาเซียน³ และการเปิดโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ขึ้นใน เนชอร์แลนด์ ทำให้ตัวต้องแสวงหาตลาดสินค้าที่มีคนสำหรับสินค้าของตัวในระยะแรกนี้ตัวก็ใช้ระบบการเก็บภาษี และการเช่าที่ดินเป็นรายได้ของรัฐ ตามแบบที่ Raffles ได้วางเอาไว้ แต่ก็ทำไม่ได้ผล เพราะตัวได้ใช้นโยบายเสรีนิยมทางการค้ามีชาวจีน ชาวอาหรับและชาวยุโรปอื่น ๆ เข้ามาค้าขายกันมาก ซึ่งพวgnี้ได้ให้เงินช้านากรุ่มไปปัลกพิชผล และผู้คนพิชผลที่ช้านาปัลก นำไปป้ายได้กำไรอีกด้วย ดังที่นายราษฎร์ได้ประกูลการต้องทำสัมภาระปารามภารกิจกอบข่ายสินค้า ทำให้ตัวเห็นว่าระบบการเก็บภาษีแบบของแรฟเฟลไม่ได้ผลทำไรกับรัฐบาลเลย ตั้งนั้นตัวจึงหันไปหารือนการบังคับใช้ แรงงานแบบใหม่ที่เรียกว่าระบบ Culture System

ภายใต้ระบบ Culture System ทุก ๆ หมู่บ้านจะต้องปัลกพิชผลที่รัฐบาลกำหนด และจำนวนที่รัฐบาลต้องการ ตามอัตราส่วนของ 1 ใน 5 ของที่ดิน ในหมู่บ้านทั้งหมด โดยที่ช้านาจะไม่ต้องเสียภาษีที่ดินเป็นจำนวนเงิน แต่เสียเป็นผลผลแทนตามจำนวนที่รัฐบาลเรียกเก็บ ส่วนที่เหลืออย่างให้กับรัฐบาลในราคาน้ำ ซึ่งจะทำการสนับสนุน ไปยังกรุงอัมมาดาดัน มีผลให้กรุงอัมมาดาดันเป็นศูนย์กลางของการค้าหนาแน่นสินค้าจากอินโดนีเซีย ทำให้รัฐบาลชօสันดาสามารถครอบหนี้สินของบริษัทอินเดียตะวันออกของชօสันดาได้ทั้งหมด และยังมีกำไรสุทธิถึง 664.5 ล้านกิโลเมตร

แม้ว่าการนำระบบบังคับการเพาะปลูกมาใช้ในอินโดเนเซีย จะนำผลประโยชน์ และสร้างความมั่งคั่งให้กับเนชอร์แลนด์ ในขณะเดียวกันระบบนี้มีผลเสีย ในแง่ที่เป็นระบบเศรษฐกิจที่ท่ามกลางทำให้ประชาชนต้องทำงานหนัก ไม่ใช่ทำแต่การเพาะปลูก อ่อน弱 เลี้ยว ตัวซึ่งเกษตรกรงานประชานมาใช้ในการงานส่าง การบังคับแรงงานประชานนั้น ตัวทำผ่านผู้ปกครองพื้นเมือง ประชานต้องยอมรับฟังคำสั่ง เพราะการปฏิเสธ เป็นความผิด ทั้งทางด้านสังคมและศาสนาและประชานยังต้องเสียภาษีที่ดิน แต่ไม่มีสิทธิเสือกพิชผลในการเพาะปลูก และส่วนแบ่งนี้ได้มานั้นไม่เพียงพอซื้ออาหารเลี้ยงครอบครัว รัฐบาลสนับสนุนแค่การปลูกพืชผลตามความต้องการของตลาด เช่น อ้อย กะเพร ราม น้ำตาล ไม่สนใจในการปลูกข้าว ทำให้ประชานเกิดความอดอยากทั่วไป เป็นเหตุให้พากเสรินยมในเนชอร์แลนด์ทำการโ久มตีระบบบังคับการเพาะปลูกกว่าเป็นระบบบังคับใช้แรงงานแบบทาส ทำให้ประชานสูญเสียเสรีภาพทางเศรษฐกิจ ตั้งนั้น หลังจากปี ค.ศ. 1872 จึงมีการจำกัดขอบเขตการใช้ระบบบังคับการเพาะปลูก และยกเติกโดยสิ้นเชิงในปี ค.ศ. 1919

ในปี ค.ศ. 1870 ตัวให้เสรีภาพทางเศรษฐกิจแก่ประชานเพิ่มมากขึ้น โดยเปิดโอกาสให้ประชานทั่วโลก และชาวพื้นเมือง ปลูกพืชส่างเป็นสินค้าออกได้โดยไม่มีการควบคุมอย่างเคร่งครัด เมื่อตนแต่ก่อน และได้ออก พ.ร.บ. ที่ดิน ห้ามเจ้าของที่ดิน ขายพื้นเมืองขายที่ดินให้กับชนชาติอื่นแต่ให้เข้าได้ และให้มีการค้าอย่างเสรี โดยรัฐบาลถอนตัวจากปลูกอ้อย และอุดສາหกรรมน้ำตาล

การใช้นโยบายเสรินยมทางเศรษฐกิจนี้ ทำให้ชาวユโรป และชาวจีน เข้ามาลงทุนกันมาก ทำให้เกิดชนชั้นกลาง ที่มั่งคั่งจากการค้าเสรี ส่วนคนพื้นเมืองไม่มีประสบการณ์ทางด้านการค้า ที่สำคัญແยงสูญไปได้ ต้องเป็นกรรมการ หรือชานนา ชาวไช่ เมื่อตนเดินและฐานะยิ่งเย่อลงไปอีก คือต้องเสียภาษีที่ดินในฐานะที่เป็นเจ้าของที่ดิน ส่วนมากชาวユโรป และชาวจีนไม่ต้องเสียภาษีที่ดิน เพราะไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดิน ภาษีการค้าอื่น ๆ ก็ไม่เสีย ตักษะผลประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ รัฐบาลขอตัดเอารายได้กีลดัง ทำให้รัฐบาลยอดล้นด้วยหันมาประกาศใช้นโยบาย Ethical Policy เพื่อปรับปรุงสวัสดิการของคนพื้นเมืองให้ดีขึ้น โดยมีการพัฒนาทางด้านการศึกษา สาธารณสุข เศรษฐกิจ และปฏิรูปทางการเมืองโดยยืนยันให้ชาวอินโดเนเซียมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง เช่น ในปี ค.ศ. 1904-05

กำหนดให้มีการจัดตั้งสภาห้องพิบิน ซึ่งมีสมาชิกประกอบด้วยชาวญี่ปุ่น ชาวอินโดนีเซีย และชาวจีน และปี ค.ศ. 1906 เนเธอร์แลนด์ ออก พ.ร.บ. หมู่บ้าน มีจุดมุ่งหมายที่จะเปลี่ยนหมู่บ้านให้เป็นเทศบาล ตามรูปแบบการปกครองตะวันตก โดยให้อำนาจในการบริการหมู่บ้านแก่ชาวพื้นเมือง ส่วนในระดับเมือง ได้จัดตั้งสภาประชาชน ที่เรียกว่า Volksraad

แม้ว่าดัชจะทำการพัฒนาประเทศยังคงความเป็นอยู่ของประชาชนอินโดนีเซีย อย่างไรก็ตาม ไม่สามารถยับยั้งความเคลื่อนไหว ของกลุ่มชาตินิยม อินโดนีเซีย และ กลุ่มคอมมูนิสต์ ได้

ในปลายศตวรรษที่ 19 นี้ เองดัชก็ได้เข้าไปมีอำนาจครอบครองดินแดนในหมู่เกาะอินโดนีเซียที่เหลือจนเกือบหมด เนื่องจากความต้องการขยายการเพาะปลูก และอังกฤษได้มีผลประโภชน์ในบริเวณเดนนีอ นำโดย Sir James Brooke ซึ่งได้รับความไว้วางใจจากสุลต่านแห่งบอร์เนียว ในดันนันจากปี 1846-1870 ดัชก็ค่อย ๆ ขยายอำนาจทางการเมืองเข้าครอบครองตั้งแต่ทางตะวันออก และทางใต้ของเกาะกาลิมันตัน (Kalimantan) หรือบอร์เนียว (Borneo) นาหลี (Bali) และ Sulawesi หรือ Celebes ถึงตอนได้และตอนกลางของเกาะสุมาตรา อย่างไรก็ตามการปราบ Acheh ก็ได้ทำให้สูญเสีย 1873-1908 (ซึ่งระหว่างเวลาดัชก์สามารถปราบปรามกบฏในนาหลีได้อย่างราบคาบ) เพราะอะเจห์ นั้นเป็นรัฐที่มีอำนาจในตอนเหนือสุดของเกาะสุมาตรา และเคยพยายามตีปัลสันเรือ สินค้าของชาวญี่ปุ่นที่ผ่านช่องแคบมะละกา ทั้งอังกฤษและดัชก์ไม่เคยคิดมาก่อนว่าอะเจห์ จะได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มอิสลาม (Pan Islam Movements) คืออาณาจักรอโตโนม ของครุกี ได้สนับสนุนให้อะเจห์ โจมตีมลายูของอังกฤษ⁵ และขัดขวางการขยายอำนาจของดัช เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้อังกฤษต้องทำสนธิสัญญาภัยกับดัช ในปี 1824 ดัชได้ทำส่วนรวมปราบอะเจห์ ตั้งแต่ปี 1873 เป็นเวลา 35 ปี ถึงจะปราบได้ราบคาบ

การต่อต้านดัชของชาวอินโดนีเซีย เนื่องจาก

1. การที่ดัชได้เพิ่มผลผลิตทางด้านการเกษตร ป่าไม้ และเหมืองแร่พัฒนาการคุณภาพ สรางสาธารณไฟ โทรเลข และโทรศัพท์ติดต่อกันอย่างทั่วถึงในหมู่เกาะ ทำให้ประชาชนติดต่อธุรกิจมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ทั้งทางด้านปั่นจักรยาน และการขนส่งสินค้า

2. การที่ตั้งปักครองทางอ้อมยังทำให้สูญค่า่านางในชุมชน โดยใช้บันบนประเพณีของคนพื้นเมืองบังคับเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ทางด้านสินค้าและการบริการคนโดยบังคับผ่านพวากสูญค่า

3. ในอาณาจักรของอังกฤษ บันແຄມล้ำย อังกฤษประกาศคุ้มครองสิทธิของชาวมาเลีย และตั้งรัฐบาลประจำบันประเพณีของมาเลีย แต่ด้วยลับส่งพวากมิชชันนารี เข้าไปในตินเดนต่าง ๆ ก็ถูกบังคับห้ามสูญค่า นอกจากนั้นในการพิจารณาคดีในศาล ก็ไม่ยอมรับเอากฎหมายดั้งเดิมของพวากอินโดนีเซียมาใช้ ซึ่งบางครั้งกฎหมายของด้วยขัดกับหลักธรรมของพวากมุสลิม

4. การที่ตั้งบันในอินโดนีเซีย เพื่อปรับปรุงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวอินโดนีเซีย ตลอดจนการจัดตั้งสภาห้องพิน เพื่อจัดรูปแบบการปกครองแบบหนึ่งบันให้ชาวอินโดนีเซีย ได้มีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง ตัวได้ทำเฉพาะในช่วง ส่วนหมู่บ้านนอก ๆ ความเป็นอยู่ของประชาชนแย่เหมือนเดิม ชาวญี่ปุ่น เป็นเจ้าของที่ดิน ชาวอาชญากรรม กระทำการหายกันอยู่ และได้รับการสนับสนุนจากօเจต ให้ต่อต้านตัว

5. ระบบการศึกษาที่ตั้งจัดตั้งขึ้นในอินโดนีเซีย จำกัดเฉพาะพวากชาวญี่ปุ่น ชาวดัชและพวากอินโดนีเซียขั้นสูง คนพื้นเมือง และชาวจีน ต้องแสวงหาความรู้เอาเอง ชาวจีนยังคงกว้างพื้นเมืองที่มีการจัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาจีนขึ้นมา พวากชาวอินโดนีเซีย กอุนน้อยที่ได้รับแนวความคิด และการศึกษาแบบตะวันตกไม่มีโอกาสที่จะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม หรือเข้ารับราชการทำให้มีการก่อตั้งสมาคมชาตินิยมขึ้นมา

การจัดตั้งบันวนการชาตินิยม

บันวนการชาตินิยมอันแรก คือ Budi Utomo ตั้งที่ก่อตัวมาแล้ว ความไม่พอใจทางด้านการศึกษา ทำให้ในปี ก.ศ. 1908 ได้มีการจัดตั้งบันวนการ Budi Utomo (High Endeavor Society) ในช่วง เพื่อที่จะส่งเสริมการศึกษาแบบตะวันตก และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวอินโดนีเซีย ทั้งทางด้านการศึกษา วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ บันวนการนี้ไม่มีจุดมุ่งหมายทางการเมือง ทำให้บันวนการนี้ได้รับความสนใจจากประชาชนทั่วไป เท่าไนก สามารถส่วนใหญ่อยู่ในช่วง

Sarekat Islam (Islamic Union) ในปี ค.ศ. 1911 พวกรือค้าน้ำและสุมาตราได้จัดตั้งสมาคม Sarekat Islam ขึ้นเพื่อวัดถูประสงค์ทั่วถิ่นการค้าและศาสนา เพื่อต่อสู้กับกลุ่มพ่อค้าชาวจีนในอุตสาหกรรมผ้าบานดิค้างถิ่นศาสนาที่ต้องการขัดขวางการเผยแพร่ศาสนาของพวกรมิชชันนารี

ในปี ค.ศ. 1916 Sarekat Islam ก็เรียกร้องต่อรัฐบาล ขอ มีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง ทำให้รัฐบาลชื่อสันดา ได้จัดตั้งสภากาชาด Volksraad ขึ้นในปี ค.ศ. 1918 และจัดตั้งที่ปรึกษาทางการเมืองขึ้น แต่ชาวยุโรปยังคงกุมเสียงข้างมาก เพราะสมาชิกของสภานี้ครึ่งหนึ่งมาจาก การแต่งตั้งของข้าหลวงชื่อสันดา และอีกร้อยหนึ่งเสียงมาจากการห้องถีน ด้วยคงมีอิทธิพลในการเลือกตั้งสมาชิกชาวพื้นเมือง โดยเกิดกันพวกร Sarekat Islam ที่มาพวกรคอมมูนิสต์ ได้เข้าเป็นสมาชิกของ Sarekat Islam ทำให้ Sarekat Islam ประกาศต่อถิ่นระบบจักรวรรดินิยม และระบบนายทุน ในปี 1917 ต่อมาเกิดความขัดแย้งระหว่างพวกรคอมมูนิสต์ กับ Sarekat Islam เนื่องจากอุดมการณ์ไม่ตรงกัน Sarekat Islam เป็นขบวนการที่ส่งเสริมศาสนา ขณะที่พวกรคอมมูนิสต์ต่อถิ่นการมีศาสนา และแทรกซึมบ่อนทำลายพวกร Sarekat Islam ดังนั้นในปี ค.ศ. 1921 จึงมีการขับไล่สมาชิกที่เป็นพวกร Marxist ออกทำให้พวกรคอมมูนิสต์ เยกไปจัดตั้งพรรครคอมมูนิสต์แห่งอินโดนีเซียขึ้น คือ P.K.I. (Partai Kommunist Indonesia) สนับสนุนการสไตร์ค ในหมู่พวกรกรรมการและพวกร Sarekat Islam ได้มีความประทับใจในหลักการของมหาตมะคานธี และได้มีการจัดตั้งพรรครใหม่ขึ้นมา ซึ่งมีความสัมพันธ์อันดีกับ Indian National Congress และไม่ให้ความร่วมมือ (Non Violent Non Cooperation)

ทางถิ่นดังก็ไม่อนุยอมให้พวกรขบวนการชาตินิยมทำตามอ่าເກອໃຈ เมื่อพวกรคอมมูนิสต์ทำการปฏิรูปในปี ค.ศ. 1926 ดังก็ปะปนอย่างรุนแรง และเนรเทศไปอยู่สิงคโปร์ และเมื่อญี่ปุ่นของ Sarekat Islam ปฏิเสธไม่ให้ความร่วมมือ กับรัฐบาลชื่อสันดา ก็ถูกเนรเทศไปอยู่ญี่ปุ่นกินระยะเวลาสองปี

ในช่วงปี 1920-1930 Sarekat Islam และพรรครชาตินิยมอินโดนีเซีย (National Party of Indonesia) ก็แข่งขันกับพวกรชาวจีน โดยการเปิดโรงเรียนเอกชนให้คนพื้นเมืองได้เข้าศึกษาบ้าง พรรครชาตินิยมอินโดนีเซีย นำโดยวิศวกรหนุ่ม ชื่อ Sukarno ได้จัดตั้งธนาคาร สหกรณ์ สมาคมเยาวชน สมาคมสตรี สมาคมเกษตรกร และสมาคม วรรณคดี

และศิลปกรรม เพื่อให้มีภาษาพูดแบบเดียวกันหมวด คือ Bahasa Indonesia ในหมู่เกาะอินโดนีเซีย การจัดตั้งโรงเรียนของพระคริสต์นิกายในโคนีเชีย ทำให้ตัวชี้ท้องนาฯ การจัดตั้งโรงเรียนมัธยม เพื่อให้ชาวอินโคนีเชียได้มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยเกษตรกรรมป่าไม้ วิศวกรรม กฎหมาย และแพทย์ ซึ่งตั้งได้เปิดใน ปี ค.ศ. 1930 นี้ และมีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยปีตตาเวียขึ้นในปี 1941 สำหรับว่ามหาวิทยาลัยร่างกุ้งในพม่า 20 ปี และสำหรับกว่ามหาวิทยาลัยในพิลิปปินส์ 300 ปี ทำให้ரะดับการศึกษาของคนไทยพิลิปปินส์ดีกว่าคนอินโคนีเชีย และตัวที่ยังเป็นวงศ์กับโรงเรียนเอกชนของคนอินโคนีเชีย ยิ่งกว่าโรงเรียนของชาร์จินการที่ดัชตัฟฟานา ทางการศึกษาของคินโคนีเชียสำหรับมากก่อน เหตุที่ความคิดเห็นของชาตินิยมเคลื่อนไหวขึ้นในหมู่ พ่อค้า คุณ วิศวกร และนักกฎหมาย มากกว่าพวากลุ่มนุนนางและพวากสุลต่าน

การเข้ามีคุรุของอินโคนีเชียบองญี่ปุ่นและการได้ออกราช

ในปี ค.ศ. 1939 เกิดสังคրามโลกครั้งที่สองขึ้น และญี่ปุ่นได้โจมตีเพรสเซาเบอร์ตกลดคนโจนตีอาณานิคมของอังกฤษ และขอสัมภានในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ระยะหันของสังครามญี่ปุ่น ได้โฆษณาแผนการมหาเอเชียบูรพา ซึ่งมีคำขวัญว่า “เอเชียที่ดีงามอย่าง” โดยมีญี่ปุ่นเป็นผู้นำ ประกาศให้ทุกชาติในภูมิภาคแทนนี้ร่วมมือกันทางเศรษฐกิจและเพื่อจะได้รับความร่วมมือจากชาวอินโคนีเชีย ญี่ปุ่นจึงเข้ามาสนับสนุนพวากษัติ尼ยม ตลอดจนมีการสนับสนุนพวากอิสลาม โดยตั้งสมาคมของพวากอิสลาม ออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปเมืองเมcca (Mecca) แก่พวากผู้นำของศาสนาอิสลามในแต่ละห้องที่นั่น โดยที่ญี่ปุ่นมีจุดมุ่งหมายที่จะใช้องค์การทางศาสนาที่เรียกว่า Masjumi ต่อส้านกันมหาอิรานาจตะวันตก

อินโคนีเชีย ภายใต้การปกครองของญี่ปุ่นเป็นสมัยที่ความคิดชาตินิยม ตื้นตัว เป็นอย่างมากอันเป็นผลมาจากการสั่งเสริมเร่งเร้าของญี่ปุ่นสนับสนุนความคิดที่จะต่อส้านะวันตก และสัญญาจะให้อเอกสารแก่อินโคนีเชีย โดยญี่ปุ่นก็ได้เสนอโครงการสังคրามที่เรียกว่า องค์การไฮโซ (Hoi Ho Organization) รวมรวมกรรมการอินโคนีเชีย ทั้งชาติ และหญิงสำหรับญี่ปุ่น นาฬิกาอุปกรณ์ให้เป็นอาสาสมัครป้องกันประเทศ และจัดตั้งกองเรือรบในหมู่บ้าน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือต่อส้านะวันตก ซึ่งต่อมาสับกลางเป็นเครื่องมือส้านญี่ปุ่นเอง เพราะว่า

- การที่ญี่ปุ่นยึดยั่นที่จะให้จักรพรรดิของญี่ปุ่นอยู่ในฐานะ เป็นผู้สืบท่องของพระอัลล่าในศาสนาอิสลาม ทำให้ชาวอินโดเนเซียหันมาศรีษะอิสลามเป็นพระเจ้าองค์เดียว ไม่ยอมรับ จังปฐ์แรกที่จะสนับสนุนญี่ปุ่น
- การที่ญี่ปุ่นต้องการให้คนอินโดเนเซีย จารักภักดีต่อญี่ปุ่น และจักรพรรดิญี่ปุ่นโดยยอมรับวัฒนธรรมญี่ปุ่น
- ชาวดินอินโดเนเซีย ไม่พอใจที่ญี่ปุ่นพยายามจะยกเลิกใช้ตัวอักษรอาหรับ แล้วหันมาใช้อักษรญี่ปุ่นแทน
- ปัจจัยใช้แรงงานประชานิยม และความต้องการข้าวจากอินโดเนเซีย ใน การสนับสนุนสังคม

ดังนั้นปลายปี 1943 เมื่อมีการรวมตัวกันต่อต้านญี่ปุ่นก็มีกลุ่มอิสลาม กุลุ่ม มาร์กชิส ศิลป์ Sjakrir กุลุ่ม Sukarno และ Hatta และกลุ่มชาตินิยมหัวรุนแรง ได้ดำเนินการได้คิดต่อต้านญี่ปุ่น และต่อสู้เพื่อความเป็นเอกราชของอินโดเนเซีย โดย Sukarno ได้ประกาศหลักบัญชีสิส เพื่อเป็นพื้นฐานการปกครองของอินโดเนเซียเมื่อได้ออกราช ศิลป์

- ชาตินิยม (Nationalism) ซึ่การโน่น ประการศร่า ชาวดินอินโดเนเซียทุกหมู่ทุกเหล่าไม่ว่าจะอยู่ส่วนไหนของประเทศไทย ตั้งแต่เกษตรปั้ง ถึง นิวากันดะวันตก เป็นชาติเดียวกัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพร้อมใจที่จะร่วมเป็นชาติเดียวกัน
- นานาชาตินิยม (Internationalism) จะต้องยอมรับในชาติอื่น และการคงอยู่ของแต่ละชาติ
- การปกครองโดยทางผู้แทน (Representative Government) ชาวดินอินโดเนเซีย ทุกคนไม่ว่าจะจากไหนหรือร่างกาย ย้อมมีสิทธิเท่ากัน ในการเลือกผู้แทนเข้าไปทำงานที่ตน
- ความเสมอภาคทางสังคม (Prosperity of Social Justice) ระบบปรบประชาธิปไตย ทั้งทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจ (สังคมและประชาธิปไตยของอินโดเนเซีย ในระหว่างเวลาต่อมา ซึ่การโน่น บอกว่าต้องเป็นประชาธิปไตย แบบมีผู้นำ Guided Democracy)
- เชื่อในพระเจ้า (Belief in God) ชาวดินอินโดเนเซียทุกคนมีสิทธิที่จะนับถือศาสนา และบูชาพระเจ้าตามความเชื่อของตนโดยเสรีในอินโดเนเซีย จะไม่มีการกัดกันการนับถือศาสนาแต่อย่างใด

หลักปัญญาล นี้เป็นอุดมการณ์ที่มีความสำคัญมากที่สุดในอินโดนีเซีย และได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ของอินโดนีเซีย

ในเดือนสิงหาคม 1945 ญี่ปุ่นได้ยินยอมให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อ เอกราชขึ้น มี ชูการ์โน เป็นประธาน และ อัตตตา เป็นรองประธาน จากการประชุม ที่ใช้เวลา ญี่ปุ่นให้คำสัญญาแก่ ชูการ์โน และ อัตตตา ว่าจะประกาศเอกราชของอินโดนีเซีย ในวันที่ 24 สิงหาคม ค.ศ.1945 แต่ทางขบวนการชาตินิยมของอินโดนีเซีย สนับสนุนว่า ญี่ปุ่นจะแพ้สงคราม จึงมีการประชุมเอกราชให้กับอินโดนีเซียในวันที่ 18 สิงหาคม 1945 ตั้งสาธารณรัฐอินโดนีเซียเมืองชูการ์โน เป็นประธานาธิบดี และ อัตตตา เป็นรองประธานาธิบดี แต่การต่อสู้เพื่อเอกราชของอินโดนีเซียยังไม่สิ้นสุดลง เนื่องจากภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ข้อสันตติภาพกัลมาชีครองอินโดนีเซียตามเดิม และ ได้เจรจาสงบศึกกันในสัญญา ลิงกัดจาติ (Lingkadjati Agreement) ตกลงให้สาธารณรัฐอินโดนีเซีย มีอำนาจเต็มในเช华 และ สุมาตรา แต่ข้อสันตติภาพมีผลบังคับใช้ รุกรานอินโดนีเซียต่อไป อีก ต่อมาสหรัฐอเมริกา และ สหประชาชาติได้จัดประชุมที่กรุงเทพฯ ประเทศไทยและแคนาดาโดยเชิญผู้แทนของออลแลนด์ และ อินโดนีเซีย ผลของการประชุม ข้อสันตติภาพมีผลบังคับใช้ต่อไป อีก ต่อมาได้อินโดนีเซียอย่างสมบูรณ์ ในปี ค.ศ.1949

ปัญหาภาษาหลังได้เอกราช .

รัฐบาลอินโดนีเซียภายหลังได้เอกราชต้องประสบกับปัญหาทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม .

ทางด้านการเมือง ภาระการเมืองของอินโดนีเซีย ที่มีอยู่กับบทบาท ของ ประธานาธิบดีชูการ์โน ซึ่งเป็นเพียงระบบพาร์คัลเมืองในอินโดนีเซีย เต็มไปด้วย การแก่งแย่งแข่งกัน แก่งแย่งอำนาจทางการเมืองโดยมีพาร์คัลเมืองถึง 70 พาร์ค ด้วยกัน ในสภาพการณ์เช่นนี้ เปิดโอกาสให้ชูการ์โนได้ใช้วาทศิลป์ หัวขันมาเป็นผู้นำ ของอินโดนีเซีย โดยได้รับความนิยมจากประชาชน รัฐบาลของอินโดนีเซีย ภายหลัง ได้เอกราช จะประกอบด้วยพาร์คัลเมืองต่าง ๆ เป็นรัฐบาลผสมและรัฐบาลผสมของ อินโดนีเซียจะอยู่ได้ไม่เกิน 2 ปี ทำให้รัฐบาลอ่อนแอบไม่สามารถดำเนินงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ รัฐบาล ก็เช่นกัน

เมื่อสภาพของรัฐบาลเป็นเช่นนี้ ก็เปิดโอกาสให้พวากห้าม ที่นี่มีอิสระดำเนินการบริหารประเทศแทน รวมอำนาจทางการเมืองไว้ โดยอ้างสิทธิของความชอบธรรม ทำให้ประธานาธิบดี ชูภาร์โน ต้องประกาศใช้ประชาธิปไตย แบบนำวิถี (Guided Democracy) ในปี ค.ศ.1957 และยึดรัฐสภามาใน ค.ศ.1960 พรรคการเมืองที่ต่อต้านประชาธิปไตย แบบนำวิถี ของชูภาร์โน ถูกยกเลิกไป เหลือพรรคการเมืองที่ให้การสนับสนุนรัฐบาล เช่น พรรคร.น.ส. พรรคร.น.ดุล อะลามา (Nu) พรรคร.ก.ส. พวกคอมมูนิสต์บรรดา พรรคการเมืองเหล่านี้ ร.ก.ส. เป็นเบื้องต้น เพราะนโยบาย และอุดมการณ์ทางการเมือง ไม่แบ่งแยกความเชื่อถือทางศาสนา และผ่านพ้นชัย เหมือนพรรคร้อน ๆ แต่วางนโยบายที่สามารถเรียกร้องเตียงสนับสนุนจากทุกกลุ่มได้ แต่ ร.ก.ส. ก็ดำเนินการผิดพลาด โดยการ ก่อถนนขึ้นใน ปี ค.ศ.1965 ถูกฝ่ายทหารปราบได้อย่างรุนแรง และรัฐบาลทหารของ ชูภาร์โน ก่อความคุมဆานการณ์ ภายใต้ประเทศเรื่อยมา จนถึงสมัยของประธานาธิบดี ชูอาร์โด ในปัจจุบัน

การที่สภาพการเมืองของอินโดนีเซียต้องบ้านวุ่นวาย ขาดเสียรภาพ เพราะมีพรรคการเมืองหลายพรรค ที่แบ่งแยก ตามผ่านพ้นชัย และความเชื่อถือทางศาสนา เป็นผลมาจากการที่ดับเบลครอง ไม่ได้วางรากฐานของประชาธิปไตยที่ดีพอ ทำให้ขาด ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวทันทางการเมือง เมื่อสภาพการเมืองเป็นเช่นนี้ เศรษฐกิจ ของประเทศไทยไม่ก้าวหน้าเศรษฐกิจทางสังคมก็เช่นกัน ดัง ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียว กัน เช่น การที่พวกอิสลาม ยังแบ่งแยกเป็นอิสลามหัวเก่า Nahdatul Ulama กับ อิสลาม หัวใหม่ Masjumi เป็นต้น